Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.· Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Μαρτίου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 11

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κου ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.)

ΡΟΖΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗ

— Νομίζω ὅμως, ἐξηκολούθησε τὸ κοράσιον, ὅτι ἡ μαμά μου εἶνε 'στὸν οὐρανό.

— Καὶ τί σε κάμνει νὰ το νομίζῃς, παιδί μου; ἠρώτησεν ὁ κ. Βῶρκε μὲ γλυκύτητα.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ το εἶπεν ὁ μπαμπᾶς. Σὰν νὰ τον βλέπω ἀκόμη μὲ ὀλόμαυρα... Κλαίει, κλαίει, καὶ φιλεῖ ἕνα μικρὸ παιδάκι, ποὺ το ἔχει 'στὴν ἀγκαλιά του. Αὐτὸ τὸ μικρὸ παιδάκι νομίζω ὅτι εἶμαι ἐγώ.

Ἐδῶ ἡ Ἕλλη ἐξερράγη εἰς δάκρυα, εἰς θρῆνον σπαρακτικόν. Ἡ Ρόζα, ἔκπληκτη, τὴν ἐκύτταξεν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ἔπειτα τρέξασα, τὴν ἐφίλησε καί της εἶπε:

— Μή, μὴν κλαῖς, ἀγαπητή μου Ἕλλη!

Ὁ κ. Βῶρκε ἔσυρε πλησίον του τὰ δύο παιδιὰ καὶ τα ἔθλιψεν εἰς τὰς πατρικάς του ἀγκάλας.

— Ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ εἶνε μαζί του, τοὺς ἀγαπητούς σας γονεῖς, ἀλλ' ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ σᾶς.

Καί τα ἐφίλησε καὶ τὰ δύο.

Ἡ Ρόζα δὲν ἤθελε περισσότερα. Αὐτὴ δὲν ἐνθυμεῖτο οὔτε τὸν πατέρα της οὔτε τὴν μητέρα της, καὶ οὔτε τοὺς ἐλυπεῖτο, ἀφ' οὗ εἶχε τώρα τὸν θεῖον Ἄρχην. Καὶ ἀμέσως τῷ ἀνταπέδωκε τὸ φίλημα, μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία ἐπλημμύρει τὴν καρδίαν της.

Ἡ Ἕλλη ὅμως, ἂν καὶ παρηγορηθεῖσα μὲ τοὺς γλυκεῖς λόγους τοῦ εὐεργέτου της, ἀνέκραξε μὲ ζωηρότητα:

— Ὄχι, ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶνε 'στὸν οὐρανό· δὲν θὰ πάγῃ 'στὸν οὐρανό! θὰ ἔλθῃ ἐδῶ, νὰ εὕρῃ τὴν Ἕλλη του!

—Ναί, βεβαιότατα θὰ ἔλθῃ, ἀπήντησεν ὁ λαμπρὸς θεῖος Ἄρχης. Ὁ μπαμπᾶς θὰ ἔλθῃ νὰ πάρῃ τὴν ἀγαπητήν του Ἕλλην τώρα γρήγορα, καὶ θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ποῦ θὰ εὕρῃ ἕνα τόσῳ καλὸ κοριτσάκι!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, τὸ πρόσωπον τῆς Ἕλλης ἐφωτίσθη ἀπὸ χαράν. Ἀλλ' ἡ Ρόζα δὲν ἐφάνη καὶ τόσον πολὺ εὐχαριστημένη. Ἔπρεπε νὰ το παραδεχθῇ αὐτό; Ἐπετρέπετο λοιπὸν εἰς τὴν Ἕλλην νὰ ἔχῃ αὐτὴ πατέρα, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρχετο νὰ την εὕρῃ, καὶ θὰ ἦτο εὐτυχής, ἐν ᾧ ὁ ἰδικός της ἦτο τώρα πεθαμένος καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔλθῃ ποτέ;

Ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ηὗρεν ὅτι ἔτσι τὸ πρᾶγμα τὴν ἐσύμφερε καλλίτερα.

— Ναί, ναί, εἶπεν ἱκανοποιημένη. Ἡ Ἕλλη θὰ ἔχῃ τὸν μπαμπᾶ της, καὶ ἐγὼ θὰ ἔχω τὸν θεῖον Ἄρχην!

Ἠχηρὸν φίλημα ἐκ μέρους τοῦ θείου Ἄρχη τὴν ἀντήμειψεν ἀμέσως διὰ τὸν λαμπρὸν αὐτὸν συλλογισμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

ΕΚΡΗΞΙΣ.

Ἕνα βράδυ, ἐν ᾧ τὰ κοράσια ἐπαίζαν μαζί, κατὰ τὸ σύνηθες, καὶ ὁ κ. Βῶρκε ἀνεγίνωσκεν ἡσύχως τὴν ἐφημερίδα του, ἡ Ἕλλη ἀνέκραξεν:

— Ἂς μὴ λέγωμεν αἰωνίως τὲς κοῦκλές μας Πόλυ καὶ Τόμυ! Ἂς ταις δώσωμεν ὀνόματα ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν.

— Γιατί; εἶπεν ἡ Ρόζα. Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας. Ἔχουν ἀνόητα ὀνόματα, καὶ καλλίτερα νὰ μὴν ὑπῆρχαν, γιατὶ μᾶς βάζουν σὲ μεγάλο κόπο νὰ τα ἐνθυμούμεθα.

—Τὸ ἀξίζουν ὅμως, ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη, γιατὶ εἶνε πρόσωπα ἱστορικά. Ἐμένα μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ ἱστορία.

— Πφ! δὲν βαριέσαι! ἔκαμεν ἡ Ρόζα. Καὶ ἡ ἱστορία εἶνε μάθημα βαρετό, ὅπως κάθε ἄλλο!

— Ὄχι, ἡ ἱστορία εἶνε διηγήματα ἀληθινά, δι' ἀνθρώπους ποῦ ἔζησαν, ποῦ ὑπῆρξαν εἰς τὸν κόσμον. Τί σου πταίουν, ἂν ἔχουν δύσκολα ὀνόματα;

« Ἤρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐκπλήκτου θείου της τὸ τετράδιον, τὸ ἐξέσχισε καὶ το ἐπέταξεν....» (Σελ. 86, στήλ. γ')

Μήπως ἤξευραν ὅτι θά τα μανθάνωμε ;... Ἂς εἶνε, ἐμένα μοῦ ἀρέσουν ! Ἡ κούκλα μου θὰ εἶνε ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος, καὶ ἡ ἰδική σου ὁ Σαλαδῖνος· ἡ ἰδική μου θὰ ἔχῃ ρομφαίαν καὶ ἡ ἰδική σου θὰ ἔχῃ ἀκινάκην. Ἢ ἂν θέλῃς καλλίτερα, ἡ δική σου θὰ εἶνε ὁ Γουλιέλμος ὁ Πυρρός, καὶ ἡ δική μου θὰ τον σκοτώσῃ μὲ τὸ τόξον του καὶ μὲ τὰ βέλη του. Ἤ, ἂς εἶνε ἡ δική σου ὁ Ὀλιβιέρος Κρόμβελλ. Θὰ τοῦ φορέσω ἕνα χάρτινο στέμμα, καὶ αὐτός, μὲ τὸ δικό σου στόμα, θὰ 'πῇ : «Βγάλτε μου αὐτὸ τὸ λιλί!» Ἢ μήπως θέλεις καλλίτερα νὰ εἶνε ὁ Μαῦρος Πρίγκιψ, ποῦ ἐπῆρεν αἰχμάλωτον τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Ἰωάννην τὸν Ἀγαθόν ; Τί προτιμᾷς. Ρόζα ;

— Μπράβο, Ἕλλη ! ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Ἄρχης ἀφίνων τὴν ἐφημερίδα του. Ποιὸς σοῦ τα ἔμαθεν ὅλ' αὐτά, μικρούλα μου ;

— Ἡ μὶς Σμίλυ, εἶπεν ἡ Ρόζα, ἀποκρινομένη ἀντὶ τῆς Ἕλλης ὅπως τὸ ἔκαμνε συχνά. Ἀλλὰ ἡ Ἕλλη, ὕστερ' ἀπὸ τὸ μάθημα, ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάζῃ πολλὲς ὧρες, ὅταν δὲν την χρειάζομαι.

— Καὶ μανθάνεις τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς τῆς ἱστορίας ; ἠρώτησεν ὁ θεῖος Ἄρχης.

— Μανθάνομεν γεωγραφίαν, ἀριθμητικὴν καὶ γαλλικά, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα.

— Καὶ καλλιγραφίαν βέβαια. Χωρὶς καλλιγραφίαν, Ρόζα, πῶς θά μου γράφῃς μεθούριον ἐπιστολάς ;

— Δὲν θὰ λάβω ἀνάγκην νὰ σας γράφω ποτέ, θεῖε Ἄρχη, γιατὶ δὲν θὰ φύγετε ποτέ. Μολοντοῦτο κάμνομεν καλλιγραφίαν καὶ αἱ δύο, καὶ ἔπειτα γράφομεν γαλλικὰ θέματα.

— Λαμπρά. Τότε, παιδιά μου, νὰ ὑπάγετε νὰ μου φέρετε τὰ θέματά σας. Ἡ Ἕλλη μοῦ φαίνεται... πῶς νὰ εἰπῶ ; . . . ταμεῖον γνώσεων.

— Ὄχι δά ! διεμαρτυρήθη ἡ Ρόζα.

Τὰ δύο κοράσια ἐξῆλθον τρέχοντα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθησαν μὲ τὰ τετράδιά των.

—Νὰ τὸ δικό μου ! ἐφώναξεν ἡ Ρόζα, τείνουσα πρώτη, ἐννοεῖται, τὸ τετράδιόν της.

Ὁ θεῖος Ἄρχης τὸ ἐφυλλομέτρησε μειδιῶν.

— Ὁπωσδήποτε, ἀγαπητή μου, σὺ δὲν εἶσαι ταμεῖον γνώσεων, τῇ εἶπε, χαϊδεύων τὸ μάγουλόν της. Τὰ θέματα αὐτὰ εἶνε πολὺ εὔκολα, καὶ ὅμως εἶνε γεμάτα ἀπὸ χονδρὰ λάθη. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε μήπως ἡ Ἕλλη τὰ καταφέρει καλλίτερα.

Ἤνοιξε τὸ ἄλλο τετράδιον.

— Ἀ ! ἔκαμε. Τί βλέπω ; Ἐδῶ τὰ θέματα εἶνε δυσκολώτερα, καὶ τὰ λάθη ὀλίγιστα.

Ἀνέγνωσεν ἀκόμη ὀλίγας γραμμάς· κατόπιν, ἔκπληκτος, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι ἐκύτταξε τὴν Ἕλλην, καὶ πάλιν ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν.

— Αὐτὸ τὸ ἔκαμες μόνη σου, ἢ μήπως σ' ἐβοήθησεν ἡ μὶς Σμίλυ ;

— Ἐδιόρθωσε μόνον τὰ λάθη. ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη ἀφελῶς. Ἐδῶ ἦταν ἕνα πολὺ χονδρὸ (κ' ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον μίαν λέξιν σβυσμένην καὶ διορθωμένην μὲ διαφορετικὸν γράψιμον.) Ἦταν βλακεία μου, γιατὶ ἔπρεπε νὰ το ξεύρω.

— Μὰ πῶς γίνεται νὰ εἶσαι τόσον πλέον προχωρημένη ἀπὸ τὴν Ρόζαν ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βῶρκε.

— Ἤμουν ἐξ ἀρχῆς, ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη μὲ τὴν ἰδίαν ἁπλότητα, χωρὶς ἴχνος ὑπερηφανείας. Δὲν κάμνομεν ποτὲ τὰ ἴδια θέματα. Αὐτὰ ποῦ κάμνει ἡ Ρόζα, ἐγὼ τὰ ἔκαμα πρὸ πολλοῦ, ὥστε τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ κάμνω ἄλλα.

— Εἶσαι πολὺ καλὸ καὶ πολὺ ἔξυπνο κοριτσάκι, ὑπέλαβεν ὁ κ. Βῶρκε. Αὐτὸ τὸ τετράδιον θὰ περιεποίει τιμὴν καὶ εἰς μαθήτριαν πολὺ μεγαλητέραν ἀπὸ σέ. Πρέπει νὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν μὶς Σμίλυ. Θὰ εἶνε κατενθουσιασμένη μαζί σου.

Ὁμιλῶν ὁλονέν, ἐπέθεσε τὴν χεῖρα θωπευτικῶς ἐπὶ τῆς μαύρης καὶ στιλπνῆς κόμης τῆς Ἕλλης, καὶ κατόπι στρ φεὶς γελῶν πρὸς τὴν Ρόζαν :

— Ἀμὴ ἐσύ, τεμπελίτσα μου ; τί θὰ κάμῃς ἐσύ ; Ἔτσι ἀμελῆς θὰ εἶσαι αἰωνίως καὶ θἀφίνῃς τὴν Ἕλλην νὰ σε περνᾷ ; Πότε θὰ μου δείξῃς καὶ σὺ κανένα θέμα σὰν αὐτό ;

Ἡ Ρόζα ἐσιώπα... Εἶχε κατὰ βάθος ἀγαθὴν καρδίαν καὶ ἡ ζηλοτυπία της προήρχετο μόνον ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀγάπην. Διὰ τοῦτο. εἰς τὴν ἀρχήν, εἶχεν εὐχαριστηθῆ, ποῦ τὰ θέματα τῆς Ἕλλης εὑρέθησαν ἀνώτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά της. Κατόπιν, ὅταν εἶδε τὴν ἔκπληξιν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ θείου Ἄρχη, διὰ πρώτην φορὰν ἠὐχήθη νὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τῆς Ἕλλης. Ἐφ' ὅσον ὁ κ. Βῶρκε ἐξηκολούθει τὰ ἐγκώμιά του, τὸ πρόσωπον τῆς Ρόζας ἐσκυθρώπαζε, τὰ φρύδιά της ἐζάρωναν καὶ τοὺς ἔβλεπε καὶ τοὺς δύο μὲ ὕφος ἔκπληκτον καὶ δυσχαριστημένον.

Ὅταν ὁ θεῖος Ἄρχης ἐπέθεσε μετ' ἀγάπης τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Ἕλλης, ἡ καρδούλα τῆς Ρόζας ἐφούσκωσε καὶ τὰ ματάκια της ἐβράχησαν ἀπὸ δάκρυα. Ἀλλ' ὅταν ἤκουσε καὶ τὰς τελευταίας λέξεις, τότε ἡ ἀπελπισία της ἐξερράγη. Ἡ σύγκρισις ἐκείνη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μικρᾶς της φίλης, ἡ μομφὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐπῆρεν εἰς τὰ σοβαρά. ἡ θλιβερὰ πεποίθησις ὅτι ἡ Ἕλλη ἐπροξένησεν εἰς τὸν λατρευτὸν ἐκεῖνον θεῖον εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἦτο ἀπολύτως ἀνίκανος νὰ τῳ προξενήσῃ, — ὅλα αὐτά, μαζὶ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ μεταβάλῃ τίποτε, ὦ, ἦσαν πάρα πολὺ διὰ τὴν δυστυχῆ Ρόζαν ! Ἔχασε διὰ μιᾶς ὅλην τὴν δύναμιν, μὲ τὴν ὁποίαν συνεκράτει τόσην ὥραν τὸν ἑαυτόν της, καὶ μὲ κίνημα ὀργῆς ἀκατανικήτου, ὥρμησεν, ἥρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐκπλήκτου θείου της τὸ τετράδιον, τὸ ἐξέσχισε καὶ το ἐπέταξεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου.

Κατόπιν, ἁρπάσασα τὴν Ἕλλην μὲ τὰς δύο χεῖρας, τὴν ἀπώθησε βιαίως, κράζουσα μὲ φωνὴν μανιώδη :

—Δέν σε θέλω ! δέν σε θέλω ! εἶσαι κακή ! εἶσαι κακή !

Καὶ ἐπιτέλους κατέπεσεν εἰς τὸ πάτωμα, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ γοερῶς, χύνουσα δάκρυα βροχηδόν.

Τότε ὁ θεῖος Ἄρχης τὰ ἔχασεν ὁλωσδιόλου.

Δὲν εἶχεν ἐνοήσῃ τὴν καταιγίδα, ἡ ὁποία ἠτοιμάζετο νὰ ἐκραγῇ, καὶ θεωρῶν τὰ κοράσια ὡς δύο ζωντανὰς κούκλας, δὲν εἶχε σκεφθῆ ποτὲ ὡς τώρα νὰ πευθύνῃ τὴν παραμικρὰν ἐπίπληξιν πρὸς τὴν Ρόζαν. Διὰ τοῦτο ἡ ἔκρηξις ἐκείνη τῆς ὀργῆς, ἡ κατὰ τῆς Ἕλλης ἐξαφνικὴ καὶ ἀγρία ἐπίθεσις, τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἠσθάνθη διὰ πρώτην φορὰν ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῇ κάπως αὐστηρότερος.

—Ρόζα, σήκω ἐπάνω γρήγορα ! εἶπε. Στὴ στιγμή ! . . . Εἶσαι πολὺ κακή, καὶ εἶμαι θυμωμένος μαζί σου !

Κατόπι τὴν ἐσήκωσε, τὴν ἔβαλε νὰ σταθῇ ἐμπρός του ὀρθία, καὶ τὴν διέταξε νὰ παύσῃ τὰ κλάματα καὶ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἡ δυστυχὴς Ρόζα προσεπάθησε νὰ ὑπακούσῃ. Ἤθελε πολὺ νὰ ἡσυχάσῃ, ἤθελε πολὺ νὰ φανῇ καλή, καὶ περισσότερον ἀπ' ὅλα ἤθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν θεῖον Ἄρχην. Ἀλλ' ἠσθάνετο τόσην θλῖψιν, τόσην ἐντροπὴν δι' ὅ, τι εἶχε κάμῃ, ὥστε ἔπρεπε νὰ καταβάλῃ πολύ, πάρα πολὺ μεγάλον κόπον διὰ νὰ παύσῃ τοὺς θρήνους... Ὦ, τί δυστυχῆ ποῦ ἠσθάνετο τὸν ἑαυτόν της ! . . Πόσον ὀλίγον ἐφαντάζετο πρὸ ὀλίγου ὅτι θὰ ἐπάθαινε τέτοιο πρᾶγμα, ὅτι τὴν ἐπερίμενε τοιαύτη συμφορά ! Καὶ πῶς τῇ ἐφαίνετο ὡς νὰ μετεβλήθησαν τὰ πάντα γύρῳ της ἀπὸ τινων στιγμῶν ! Ἀρά γε θὰ ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ πάλιν εὐτυχής, τόσον εὐτυχὴς τουλάχιστον, ὅσον ἦτο πρῶτα ;

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΗΣ

Ο ΚΡΙΝΟΣ

Κρῖνε, τάγροῦ πεντάμορφο λουλοῦδι,
σύ, ποῦ φορεῖς στολὴ μενεξεδένια
μὲ τὴ δροσιὰ τὴ μαργαριταρένια,
θαρρῶ τοῦ Παραδείσου εἶσαι καμάρι,
ποῦ ἀγγελικὰ σὲ τραγουδοῦνε στόματα,
ἀφοῦ ὁ Χριστός σοῦ ἐπαίνεσε τὴ χάρι,
θαυμάζωντάς σου τὰ οὐράνια χρώματα,
Κρῖνε, τάγροῦ πεντάμορφο λουλοῦδι !

Γ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΕΜΠΤΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Δεύτε Πέμπτην, τὸ ἀπόγευμα, ὅλων τῶν ἀθηναϊκῶν Σχολείων οἱ μαθηταί, ἀπὸ τῶν Δημοτικῶν μέχρι τῶν Γυμνασίων, συναθροίζονται εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως καὶ ἐκτελοῦν διαφόρους ἀνοργάνους ἀσκήσεις καὶ ἐλιγμοὺς ἀπὸ κοινοῦ, προγυμναζόμενοι διὰ τοὺς Σχολικοὺς Ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι θὰ γίνουν εἰς τὸ Στάδιον τὸ Πάσχα.

Ὑποθέτω, ὅτι τὰ ἀπογεύματα αὐτὰ τῶν περιπάτων, τῶν συγκεντρώσεων καὶ τῶν ἀσκήσεων εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἰς τὴν ἀπέραντον στρατιωτικὴν πλατεῖαν, ὑπὸ τὸν ὡραῖον ἥλιον τῆς ἀνοίξεως, ἐν ᾧ γύρω διαγελᾷ πρασίνη ἡ ἐξοχή, — οἱ νεαροὶ μαθηταὶ τὰ προτιμοῦν ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διέρχονται κλεισμένοι εἰς τὸ σχολεῖον, ἀκίνητοι εἰς τὰ θρανία, κύπτοντες ἐπὶ τοῦ βιβλίου ἢ προσηλωμένοι εἰς τὸν μαυροπίνακα... Ὁμολογῶ, ὅτι κ' ἐγὼ θἀἐπροτίμων τὰ ἀπογεύματα τῆς Πέμπτης. Αἱ παρελάσεις τῶν μικρῶν στρατιωτῶν τοῦ Σχολείου ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς δρόμους μὲ ρυθμικὸν βῆμα, ὑπὸ τοὺς ἤχους τυμπάνων καὶ σαλπίγγων, προξενοῦν χαράν, ἐμπνέουν ἐλπίδας, γεννοῦν ἐνθουσιασμόν. . .

Οἱ πρεσβύτεροί σας, οἱ ἐνθυμούμενοι τοὺς πρώην μαθητάς, οἱ ὁποῖοι σήμερον εἶνε νέοι ἄνδρες, ὁμολογοῦν ὅτι οἱ σημερινοὶ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε οἱ ἄνδρες τῆς αὔριον, ὑπερέχουν ἐκείνων κατὰ πολύ. Ἀσυγκρίτως εὐπλαστότερα καὶ ἀλκιμώτερα τὰ σώματα, ἄρα καλλίτεραι καὶ αἱ ψυχαί, διότι ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν δύο εἶνε στενοτάτη, καὶ παραμέλησις τοῦ σώματος σημαίνει παραμέλησιν τῆς ψυχῆς. Καὶ ὁ ἐπισκεπτόμενος ἐν ἀπόγευμα Πέμπτης τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως θὰ ἐξηγήσῃ, τὴν θαυμασίαν μεταβολήν, θὰ ἐννοήσῃ εἰς τί ὀφείλεται αὕτη. Εἰς τί ἄλλο, παρὰ εἰς τὴν γυμναστικήν ; Ὄχι ! οἱ μαθηταὶ τῆς παρελθούσης γενεᾶς ποτὲ δὲν ἐγυμνάσθησαν τόσον συστηματικῶς, μὲ τόσην ἀγάπην, μὲ τόσον ζῆλον καὶ μὲ τόσην γνῶσιν. Ποτὲ δὲν ἐξετέλεσαν τὰς ρυθμικὰς καὶ ἐντόνους ἐκείνας κινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσουν τοὺς μῦς καὶ δυναμώνουν τὰ νεῦρα. Ποτὲ δὲν συνηθροίσθησαν εἰς μίαν μεγάλην Πλατεῖαν, ἐν τῷ μέσῳ πρασίνης ἐξοχῆς καὶ ὑπὸ ἥλιον ἐαρινόν, ὅλοι μαζί, κατὰ χιλιάδας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀπὸ τῶν σπιθαμιαίων παιδίων τῶν σχεδὸν νηπίων, μέχρι τῶν ὡραίων ἐφήβων μὲ τοὺς πρώτους ἰούλους, διὰ νὰ αἰσθανθοῦν ἐκεῖ τὴν μεγάλην δύναμιν τὴν ὁποίαν παρέχουν εἰς ἓν ἕκαστον τῶν ἀτόμων αἱ μεγάλαι ἠδελφωμέναι ὁμάδες, διὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὸ κέντρον τῆς ἀμίλλης, τὴν φλόγα τοῦ ζήλου. Ποτὲ δὲν ἐβάδισαν τόσον ρυθμικῶς, φάλλοντες ὅλοι μαζὶ ὡραῖα ἄσματα, ἐμβατήρια μέλους γοργοῦ, ἐνθουσιώδους, καὶ ἐμπνεύσεως πατριωτικῆς. Ὄχι· ποτὲ δὲν ἔζησαν οἱ τότε, ὅπως ζοῦν οἱ σημερινοί. Αἰωνίως σχεδὸν κλεισμένοι εἰς τὸ σχολεῖον, ἀκίνητοι εἰς τὰ θρανία, ἐσκυμμένοι ἐπὶ τῶν βιβλίων, προσηλωμένοι εἰς τὸν μαυροπίνακα. Ὅλα τἀπογεύματά των τὰ ἴδια. Ἐκεῖνοι δὲν εἶχον τὰ ἔξοχα, τὰ θαυμάσια, τὰ ζωογόνα ἀπογεύματα τῆς Πέμπτης. . .

Λέγουν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν ἐννοεῖ, ποτὲ δὲν ἀναγνωρίζει τὴν παροῦσαν εὐτυχίαν. Αἰωνίως ἀποβλέπει εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ἀτενίζει εἰς τὸ μέλλον. Τὰ παιδία ὅμως, τὰ συναθροιζόμενα κατὰ Πέμπτην εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουν ὅτι εἶνε εὐτυχῆ. Καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ αἰσθάνωνται βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μετέβαλον τόσον σοφῶς καὶ φιλοστόργως τοὺς ὅρους τοῦ μαθητικοῦ των βίου, οἱ ὁποῖοι ἐσκέφθησαν νὰ ἀναπτύξουν μετὰ τοῦ πνεύματος καὶ τὸ σῶμα, καὶ νὰ τους κάμουν ὅσω τὸ δυνατὸν τελείους ἀνθρώπους, σοφούς, ὡραίους, ἀλκίμους, γενναίους, ἐνθουσιώδεις, φαιδρούς, χρηστούς, φιλοπάτριδας.

Σᾶς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

ΑΠΟ ΝΗΣΟΥ ΕΙΣ ΝΗΣΟΝ

Καὶ ἐν ᾧ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Παῦλος ἐβύθισε τὸ βλέμμα του ρεμβῶδες μακράν, πρὸς τὰ βουνά, τὰ ὁποῖα διεγράφοντο ἀμυδρῶς ἐπὶ τοῦ νοτιοανατολικοῦ ὁρίζοντος.

Μετά τινας στιγμὰς σιωπῆς, προσέθεσεν :

—Ἐν τούτοις ὅμως, δ,τι βλέπει κανεὶς ἐδῶ, εἰς μερικὰς ἐποχάς, δὲν θὰ το ἔβλεπεν οὔτε εἰς τὸν ἄνω οὔτε εἰς τὸν κάτω Λείγηρα...

—Τί δηλαδή ;

—Τὰς χελώνας, αἱ ὁποῖαι κάθε χρόνον, περὶ τὰ μέσα Μαρτίου, ἔρχονται ἐδῶ, γεννοῦν καὶ θάπτουν εἰς τὴν ἄμμον τὰ αὐγά των.

—Ἀ, ἔχει ἐδῶ χελῶνες ;

—Μυριάδας, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος. Καὶ μάλιστα τὸ ποταμάκι ἐκεῖνο ποῦ βλέπεις εἰς τὴν δεξιάν ὄχθην, ὀνομάζεται Ρίο-Τορτούγα, (Χελωνοπόταμον.)

— Καὶ ὅμως ἕως τώρα δὲν εἴδαμεν οὔτε μίαν !

— Ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν, θεῖέ μου, καὶ θὰ ἰδῇς τόσας πολλὰς ποῦ δὲν θὰ πιστεύῃς τὰ μάτια σου !

Ὁ Παῦλος δὲν ἠπατᾶτο. Πραγματικῶς, τὰ πλοιάρια ἐπλησίαζον τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ παρουσία τῶν χελωνῶν ἑλκύει πολυπληθεῖς τοὺς Ἰνδοὺς τῶν περιχώρων.

Τὸ ἀπόγευμα, τὸ ταξείδιον ἐπαρουσίασεν ἐξαιρετικὰς δυσχερείας, καὶ ἐπροξένησε μεγάλους κόπους εἰς τὰ πληρώματα. Τὸ ρεῦμα ἦτο ἰσχυρότατον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς κοίτης, ἡ ὁποία ἐστένευε σημαντικῶς ὡς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν σύρτεων καὶ τῶν ἀμμολόφων. Ὁ οὐρανὸς ἦτο νεφοσκεπής, ἡ ἀτμόσφαιρα κεκορεσμένη ἠλεκτρισμοῦ, ἡ βροντὴ ἐμυκᾶτο πρὸς νότον, ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ, καὶ μόνον κατὰ διαλείμματα ἔπνεεν ἀσθενῶς. Ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς θυέλλης, ἡ φρόνησις ἐπέβαλλεν εἰς τοὺς κυβερνήτας νὰ ζητήσουν ἀσφαλὲς καταφύγιον, διότι κανεὶς δὲν ἠξεύρει πῶς τελειόνουν αἱ θύελλαι αὗται τοῦ Ὀρενόκου, αἱ συχνὰ ἀκολουθούμεναι ἀπὸ βιαίας ἀτμοσφαιρικὰς ἀναστατώσεις.

Δυστυχῶς, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ δὲν παρουσίαζε πουθενὰ κατάλληλον

καταφύγιον. Ἀπέραντοι πεδιάδες ἐξετείνοντο ἐδῶθεν κ' ἐκεῖθεν, ὅσον ἔφθανε τὸ βλέμμα, ἄδενδροι, γυμναὶ ἐκτάσεις τὰς ὁποίας ἐσάρωνεν ἡ καταιγὶς χωρὶς νὰ συναντᾷ κανὲν πρόσκομμα. Ὁ κ. Μιγκὲλ ἠρώτησε τὸν κυβερνήτην Μάρτον ἂν δὲν ἦτο προτιμώτερον νὰγκυροβολήσουν εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, μέχρι τῆς ἐπαύριον.

— Θὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον, ἀπεκρίθη ὁ Μάρτος. Ἡ ἄγκυρα δὲν πιάνει εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. Θὰ ἐπέφταμεν εἰς τοὺς ἄμμους καὶ θὰ ἐγινόμεθα κομμάτια.

— Τί θὰ κάμωμεν λοιπόν ;

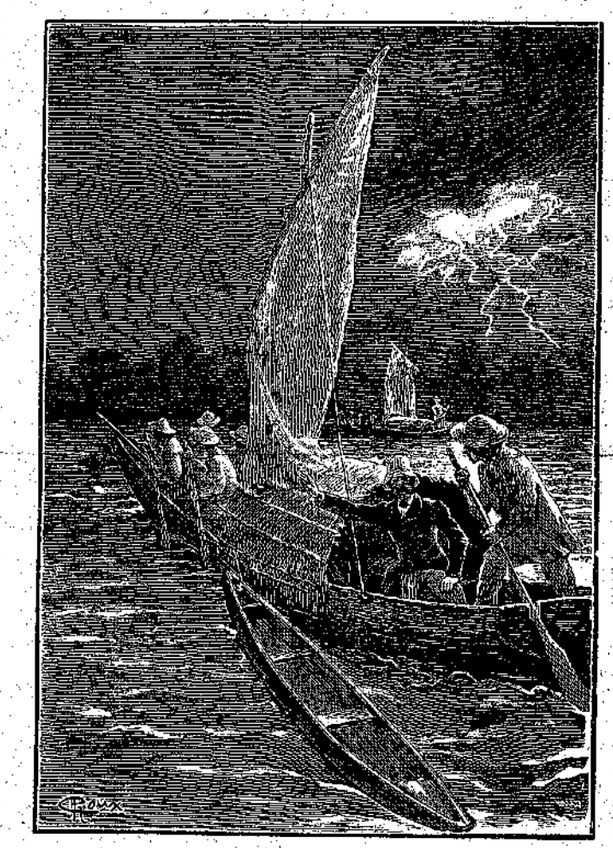

«Ὅλος ὁ μεσημβρινὸς οὐρανὸς ηὐλακοῦτο ἀπὸ ἀστραπάς.» (Σελ 88.)

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον, ἐμπρός, καὶ ἂν αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, τότε θὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, εἰς τὴν νῆσον Καζιμιρίταν, ὅπου διενυκτερεύσαμεν.

— Καὶ ποῖον εἶνε τὸ πλησιέστερον χωρίον ;

— Ἡ Μπουένα-Βίστα, εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην.

Ἡ τοιαύτη κίνησις ἦτο τόσον ἐνδεδειγμένη, ὥστε χωρὶς νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν κυβερνήτην τῆς Μαριπάρης, ὁ Βαλδὲζ διηυθύνετο ἤδη πρὸς τὸ χωρίον.

Τὰ ἱστία, ξεφουσκωμένα, ἐκρέμαντο κατὰ μῆκος τῶν ἱστῶν. Οἱ ναῦται τὰ κατεβίβασαν εἰς τὸ βάθος τῶν πλοιαρίων, διὰ νὰ μὴ δώσουν λαβὴν εἰς τὸν ἄνεμον. Μ' ὅλα ταῦτα, ἴσως ἡ θύελλα δὲν θὰ ἐξερρηγνύετο πρὸ τῆς παρελεύσεως μιᾶς ἢ δύο ὡρῶν. Τὰ μελανὰ νέφη ἐφαίνοντο ὡς ἀκίνητα ἐπὶ τοῦ νοτίου ὁρίζοντος.

— Ἄσχημος καιρός ! εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης πρὸς τὸν κυβερνήτην τῆς Γαλλινέττας.

— Ἄσχημος καιρός, ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέζ, ἀλλὰ θά του ἀντισταθῶμεν καὶ θά τον νικήσωμεν.

Τὰ δύο πλοιάρια ἐκ τοῦ πλαγίου ἀπεῖχον ἀπ' ἀλλήλων πεντήκοντα πόδας, ὄχι περισσότερον. Αἱ παλάντσαι, οἱ μακροὶ αὐτοὶ διχαλωτοὶ κάμακες, ἐχρησιμοποιήθησαν τότε ὡς ἁρπάγαι, ἀντερειδόμεναι ἐπὶ τῶν ἀμμολόφων. Ὁ κόπος πολὺς ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα μικρόν, διότι μετὰ βίας ἐνικᾶτο τὸ ρεῦμα. Ὁπωσδήποτε, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ μεταχειρισθοῦν ἄλλον τρόπον. Ἔπρεπεν ἐπὶ πάσης θυσίας νὰ πλησιάσουν τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ἠδύναντο νὰ προχωρήσουν ρυμουλκούμενα διὰ τῆς ἐσπίλλας.

Μία ὁλόκληρος ὥρα κατηναλώθη διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην. Ποσάκις ἐκινδύνευσαν νὰ παρασυρθοῦν ὑπὸ τοῦ ρεύματος πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ νὰ ριφθοῦν εἰς καμμίαν ὕφαλον ! Εὐτυχῶς, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τῶν κυβερνητῶν καὶ εἰς τὴν ρώμην τῶν ναυτῶν, τοὺς ὁποίους ἐβοήθουν ὅσον ἠδύναντο οἱ ἐπιβάται, τὰ δύο πλοιάρια προσήγγισαν τὴν ὄχθην, χωρὶς νὰ χάσουν πολύ, λοξοδρομήσαντα ἀπὸ τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ.

Ἔδέησε τότε νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἐσπίλλαν. Θὰ ἐποπίαζαν πάλιν, ἀλλὰ τώρα ἦσαν βέβαιοι τουλάχιστον ὅτι δὲν θὰ ἐπήγαιναν πρὸς τὰ ὀπίσω. Κατὰ πρότασιν τοῦ Βαλδέζ, τὰ πλοιάρια ἐδέθησαν τὸ ἓν ὄπισθεν τοῦ ἄλλου, καὶ τὰ πληρώματα συνηνώθησαν διὰ τὴν ρυμούλκησιν κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς. Ὀσάκις ἡ ὄχθη τὸ ἐπέτρεπεν, οἱ ναῦται ἀπεβιβάζοντο καὶ ἔσυρον τὰ πλοιάρια, τὰ ὁποῖα τὸ πηδάλιον ἐκράτει εἰς δρόμον εὐθύν. Ἀλλ' ὅταν ἡ ὄχθη ἦτο δύσβατος, ἔφερον τὴν ἐσπίλλαν εἰς ἀπόστασιν τεσσαράκοντα μέτρων ἐμπρός, καὶ την ἔδεναν ἀπὸ κανένα βράχον ἢ κορμόν· κατόπιν οἱ ναῦται ἐπέστρεφον εἰς τὴν Μαρτπάτην καὶ ἔσυρον ἀπὸ κοινοῦ.

Οὕτω διῆλθον ἀπὸ τὰς νήσους Σεῖβαν, Κουρουπάρον, Ἐστιλλέρον καὶ Πόσσο-Ρεδόνδον. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ θύελλα ἀνήρχετο πρὸς τὸ ζενίθ. Ὅλος ὁ μεσημβρινὸς οὐρανὸς ηὐλακοῦτο ἀπὸ ἀστραπάς, σχεδὸν ἀδιακόπως. Ὁ μηκυθμὸς τῆς βροντῆς, συνοδευόμενος ὑπὸ λάμψεων ἐκτυφλωτικῶν, δὲν ἔπαυε πλέον οὔτε στιγμήν. Εὐτυχῶς, περὶ τὴν ὀγδόην τῆς ἑσπέρας, ὅταν ἡ θύελλα ἐξερράγη ὁρμητική, μὲ χάλαζαν καὶ μὲ ἄνεμον, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ὀρενόκου, τὰ δύο πλοιάρια εὑρίσκοντο ἐν ἀσφαλείᾳ, εἰς τὸν ὅρμον τῆς Μπουένα-Βίστας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΠΟΥΕΝΑ-ΒΙΣΤΑΣ ΚΑΙ ΟΥΡΒΑΝΑΣ

Ἡ νὺξ ὑπῆρξε γόνιμος εἰς καταστροφάς. Ἡ μανία τῆς θυέλλης ἐπροξένησε μεγάλας ζημίας ἐπὶ ἐκτάσεως δεκαπέντε χιλιομέτρων, μέχρι τοῦ στομίου τοῦ Ἀράουκα. Τὴν ἐπαύριον, 26 Αὐγούστου, ὁ ποταμὸς ἐκύλιε παντοειδῆ συντρίμματα, τὰ δὲ ὕδατά του, τὰ τόσον διαυγῆ, εἶχον γίνει ὑποκίτρινα. Ἂν τὰ πλοιάρια δὲν εἶχον καταφύγει ἐγκαίρως εἰς τὸν ὅρμον, ἂν ἡ θύελλα τὰ εὕρισκεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὀρενόκου, ἀφεύκτως θὰ συνετρίβοντο, ναῦται δὲ καὶ ἐπιβάται θὰ ἐπνίγοντο !

Ἡ Μπουένα - Βίστα κατέχει τὴν πλευρὰν μιᾶς νήσου, ἐπιμηκυνομένης μὲν ὑπὸ μεγάλων σύρτεων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας, σμικρυνομένης δὲ σημαντικῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν. Καὶ τώρα, ἡ ἀνύψωσις τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Μαριπάρην καὶ τὴν Γαλλινέττην νὰ φθάσουν εἰς αὐτὴν τὴν βάσιν τοῦ χωρίου.

Ἂς ὀνομάσωμεν χωρίον, τὸ ἄθροισμα τῶν ὀλίγων ἐκείνων καλυβῶν, τῶν δυναμένων νὰ στεγάσουν ἑκατὸν πεντήκοντα ἕως διακοσίους Ἰνδούς. Ἔρχονται ἐδῶ μόνον διὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν ὠῶν τῶν χελωνῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἔλαιον, πωλούμενον ἐπικερδῶς εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Βενεζουέλας. Διὰ τοῦτο, τὸν Αὔγουστον μῆνα, τὸ χωρίον τοῦτο εἶνε σχεδὸν ἔρημον, διότι ἡ ὠοτοκία τῶν χελωνῶν παύει περὶ τὰ μέσα Μαΐου. Δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν Μπουένα-Βίσταν εἰμὴ μόνον πέντε-ἕξ Ἰνδοί, τρεφόμενοι διὰ τῆς θήρας καὶ τῆς ἁλιείας. Θὰ ἦτο δύσκολον, ἂν ἤθελαν οἱ ταξειδιῶται μας νὰνανεώσουν ἐδῶ τὰς προμηθείας των. Εὐτυχῶς εἶχον ἀκόμη ἀρκετὰς διὰ τὸ μέχρις Οὐρβάνας ταξείδιον.

Κατὰ συμβουλὴν τῶν ναυτῶν, τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην νύκτα οἱ ἐπιβάται ἐδέχθησαν νὰ ἐξέλθουν εἰς τὴν ξηράν. Οἰκογένεια ἰθαγενῶν, κατοικοῦσα εἰς ἀρκετὰ καθαρὰν καλύβην, τοῖς παρέσχε φιλοξενίαν. Οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι ἀνῆκον εἰς τὴν φυλὴν τῶν Γιαρούρων, ἄλλοτε ἐκ τῶν πρώτων τοῦ τόπου, οἱ ὁποῖοι, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς των, ἐμένον εἰς Μπουένα Βίσταν καὶ μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὠοτοκίας.

Ἡ οἰκογένεια ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν σύζυγον, ἄνδρα ρωμαλέον, ἀπὸ τὴν σύζυγόν του, νέαν ἀκμῆ, χαμηλοῦ ἀναστήματος καὶ ὄχι δυσειδῆ. καὶ ἀπὸ ἓν κοράσιον, δωδεκαετές, τόσον ἄγριον ὅσον καὶ ἡμήτηρ του Ἐφάνησαν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα τοῖς προσέφεραν οἱ ξένοι των, ρακὴν καὶ σιγάρα διὰ τὸν ἄνδρα. περιδέραια ὑάλινα καὶ ἕνα μικρὸν καθρέπτην διὰ τὴν μητέρα καὶ τὴν θυγατέρα της. Τὰ εὐτελῆ αὐτὰ ἀντικείμενα ἐκτιμῶνται τὰ μέγιστα ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Βενεζουέλας.

Ὡς μόνα ἔπιπλα ἡ καλύβη εἶχεν αἰώρας, ἀντὶ κλινῶν, ἀνηρτημένας ἀπὸ τὰ μπαμποὺ τῆς στέγης, καὶ τρία ἢ τέσσαρα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα πανέρια, κανάστος ὀνομαζόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ Ἰνδοὶ φυλάττουν τὰ ἐνδυματά των καὶ τὰ πολυτιμώτερά των πράγματα.

Μεθ' ὅλην τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, οἱ ἐπιβάται τῆς Μαριπάρης καὶ οἱ τῆς Γαλλινέττας θὰ ἐφιλοξενοῦντο ἐδῶ μαζί, διότι ἄλλη καλύβη δὲν προσεφέρετο εἰς τὸν λοχίαν καὶ εἰς τὸν ἀνθυπίον του. Ὁ κ. Μιγκὲλ περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, ἐδείχθη φιλόφρων πρὸς τοὺς Γάλλους. Ὁ Παῦλος Κερμώρ, ἂν καὶ κρατῶν κάποιαν ἐπιφύλαξιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπέβαλλον ἄλλως τε τὰ κεραυνοβόλα βλέμματα τοῦ λοχίου, ἔλαβεν εὐκαιρίαν νὰ συνάψῃ εὐρυτέραν γνωριμίαν μετὰ τῶν συνταξειδιωτῶν του. Ἐκτὸς τούτου, προσοικειώθη καὶ μὲ τὴν μικρὰν Ἰνδήν, τὴν ὁποίαν εἴλκυσε πολὺ ἡ εὐμένειά του.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΕΙΠΙΟΝ

Ἦταν καλύβι, ἦταν παλάτι ;..
Κανεὶς δὲν νοιάστηκε, δὲν το ρωτάει.
Τοὺς μαύρους τοίχους του τὸ κάθε μάτι
Ἐδῶθε κεῖθε σκόρπιους κυττάει.

Μά, ἐκεῖ, ἀνάμεσα εἰς τὰ λιθάρια,
Στὰ θεμέλιά του, κάθε χρονιά,
Βγαίνουν τὴν ἄνοιξι χλωρὰ χορτάρια
Ποῦ πάλι χάνονται τὴ χειμωνιά·

Ὡσὰν νὰ δείχνουνε πῶς 'ς ἄλλα χρόνια
Κι' αὐτὸ τὸ στύλωσεν ἡ χαρά,
Κι' ὅπως ξεραίνουν κεῖνα, τὰ χιόνια,
Ἔτσι τὸ ἐγκρέμισεν ἡ συμφορά !

ΑΡΙΑΔΝΗ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'.

Σᾶς εἶπα, ὅτι ὁ Φασουλάκης ἔφτειασεν ἕνα σπίτι. Τὸ ἐπίπλωσε μ' ἕνα τραπέζι καὶ μὲ μίαν καρέκλα, ποῦ καὶ αὐτὰ τὰ ἔκαμε μόνος του.

Τώρα πρέπει νὰ βάλωμεν κάτι τι ἐπάνω 'στὸ τραπέζι. Ἔ, τί βάζει ἡ μαμμά σας 'στὸ τραπέζι τοῦ σπιτιοῦ σας, ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ; Βάζει τὴν σουπιέραν. Καὶ διὰ νὰ γεμίσῃ ἡ σουπιέρα, δὲν χρειάζεται νὰ γίνῃ σούπα ;

Αὐτὸ ἐσυλλογίσθη ὁ Φασουλάκης καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ κάμῃ ἀμέσως.

Ἔστησε πρῶτα τρία παλούκια, τὰ ἔδεσεν ἐπάνω, ὅπως κάμνουν οἱ στρατιῶται, ἀπὸ ἐκεῖ ἐκρέμασε μίαν χύτραν (τσουκάλι) ποὺ την εὗρεν εἰς τὸ ναυαγισμένον πλοῖον, καὶ ἀπὸ κάτω ἄναψε φωτιὰν μὲ ξηρὰ χόρτα καὶ μὲ ξύλα.

Θὰ μ' ἐρωτήσετε τώρα, τί ἔβαλε μέσα εἰς τὴν χύτραν ;

Πρῶτα ἔβαλε νερό, ἔπειτα ὀλίγον ἁλάτι, ἔπειτα. . . νὰ σας εἰπῶ, κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω καλὰ τί ἔβαλεν ἔπειτα. Ἔ, ὁ καϊμένος ὁ Φασουλάκης δὲν εἶχε καὶ σπουδαῖα πράγματα νὰ μαγειρεύσῃ. . .

Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἔβαλε μέσα ἕναν παπαγάλο. Γι' αὐτὸ ὁ Κοκὸς (ὁ παπαγάλος τοῦ πλοίου, ὁ ὁποῖος ἐβγῆκε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἔρημον νησί,) ἐθύμωσε πολύ, καὶ ἀπὸ τὸν θυμόν του, ἄρχισε νὰ σχίζῃ μὲ τὰ νύχια του τὸν σκοῦφον τοῦ κυρίου του, — τὸν ὑψηλὸν καὶ ὡραῖον ἐκεῖνον σκοῦφον, ποῦ μὲ τόσον κόπον ἔφτειασεν ὁ Φασουλάκης.

Συλλογίζεται ὅτι καμμίαν ἡμέραν ἴσως ἐμβῇ καὶ αὐτὸς μέσα εἰς τὸ

τσουκάλι. . . Ἀλλὰ ἔχει ἄδικον· ὁ Κοκὸς εἶνε φίλος καὶ ὁ Φασουλάκης δὲν θὰ τον φάγῃ ποτέ.

Νά, ἡ χύτρα βράζει, κάμνει γλου-γλου-γλού. Ὁ Φασουλάκης φυσᾷ τὴν φωτιὰν καὶ εἶνε κατενθουσιασμένος ποῦ θὰ φάγῃ σούπαν ἀπὸ παπαγάλον. Καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν του κάμνει μίαν τούμπαν.

Ὁ κύριος Χοιρίδης καὶ ὁ κύριος Μαϊμουδόπουλος, τοὺς ὁποίους ὁ Φασουλάκης ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ τραπέζι, ἔρχονται καταχαρούμενοι. Τελοσπάντων, θὰ δοκιμάσουν καὶ αὐτοὶ τὴν περίφημην σούπαν, ποῦ μόνον ἀκούστὰ τὴν εἶχαν ἕως τώρα!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΠΑΤΑΛΗ

Ὅταν τρώγῃ τὸ ψωμί της, ἡ Ἐλενίτσα κάμνει ἕνα σωρὸ ψίχουλα, τὰ ὁποῖα σκορπᾷ κατὰ γῆς. Πάντα θάφίσῃ καὶ καμμίαν πέτσαν μισοφαγωμένην, ἔξω εἰς τὴν αὐλήν.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι τὰ πουλάκια ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτὰ τὰ ψίχουλα καὶ αὐτὰς τὰς πέτσας. Τὰ βλέπει κανεὶς ποῦ προσπαθοῦν νὰ σηκώσουν τὸ ἐγκαταλελειμμένον τεμάχιον τοῦ ἄρτου καὶ νὰ το μεταφέρουν ἐπάνω εἰς τὴν στέγην, διὰ νὰ το ραμφίσουν ἐκεῖ μὲ τὴν ἡσυχίαν των.

Ἂν ἡ Ἐλένη ἄφινε τὰ ψίχουλα καὶ τὰς πέτσας ἐπίτηδες διὰ νὰ ταγίσῃ ὀλίγον τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια, προπάντων τὸν χειμῶνα, ὅταν κάθηνται περίλυπα καὶ παγωμένα εἰς τὸν γυμνόφυλλον κλάδον, τὸν ὁποῖον μαστίζει ὁ ψυχρὸς βορρᾶς· ἂν ἄφινε τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου μὲ σκοπὸν νὰ βοηθήσῃ τὰ πεινασμένα πουλάκια,—ἡ πρᾶξίς της θὰ ἦτο ἐπαινετή, διότι θὰ ἐφανέρονεν ἀγαθὴν καρδίαν. Τὸ νὰ δίδῃ κανεὶς εἰς τοὺς πεινῶντας, εἶνε ἔργον θεάρεστον.

Ἀλλ' ἡ Ἐλένη ὀλίγον φροντίζει διὰ τὰ πεινασμένα πουλάκια· μάλιστα οὔτε τὰ συλλογίζεται καθόλου. Τὰ ψίχουλα καὶ ἡ πέτσες ποῦ ἀφίνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἶνε ἁπλούστατα σπατάλη καὶ ἀταξία. Δὲν δίδει τὸν ἄρτον της εἰς τοὺς πτωχούς, εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην· τὸν πετᾷ, τὸν σπαταλᾷ.

Καὶ ὅμως, Ἐλενίτσα μου, ὁ ἄρτος εἶνε ἀκριβός, καὶ δὲν εἶνε εὔκολον πρᾶγμα νὰ ἔχῃ κανεὶς πάντοτε τὸν ἐπιούσιον! Ἐρώτησε τὸν πατέρα σου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑποχρεωμένος διὰ τῆς ἐργασίας του νὰ τρέφῃ ὁλόκληρον τὴν οἰκογένειαν.

Καὶ τ' ἀχλάδια ἐπίσης δὲν τα δίδουν εἰς τὴν ἀγορὰν χάρισμα. Τἀγοράζει ἡ μητέρα σου, καὶ διὰ νὰ προμηθευθῇ ὅσα ἀρκοῦν διὰ νὰ φάγετε ὅλοι, πρέπει νὰ δώσῃ μίαν φούχταν δεκάρες!

Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν ἠξεύρεις τί κοστίζουν, διότι σὲ βλέπω συχνὰ νὰ δαγκάνῃς ἕνα ἀχλάδι, νὰ τρώγῃς ὀλίγον ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ νὰ πετᾷς τὸ ὑπόλοιπον, ὄχι διότι τὸ ἀχλάδι δὲν εἶνε καλόν, ἀλλὰ διότι ἀγαπᾷς τὴν σπατάλην.

Καὶ ὅ,τι κάμνεις διὰ τὴν τροφήν σου, τὸ κάμνεις δι' ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα. Νά, προχθὲς ἀκόμη ἠγόρασες καινούργιο τετράδιον, ἕνα χονδρὸν καὶ ὡραῖον τετράδιον, διὰ νὰ μάθῃς νὰ γράφῃς.

Τί ἔγινεν αὐτὸ τὸ τετράδιον;— Ἐξέσχισες τὰ μισά του φύλλα, διὰ νὰ κάμῃς χάρτινα πουλάκια καὶ κοκόρια!

Ἀλήθεια, εἶνε εὔμορφον πρᾶγμα μία σειρὰ ἀπὸ χάρτινα κοκόρια, παρατεταγμένα ὅλα εἰς τὸ τραπέζι, μὲ τὰ μυτερά των ποδάρια καὶ μὲ τὰς κοντὰς οὐράς, ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας στέκονται· εἶνε πολὺ ἀστεῖα, μάλιστα ὅταν τοὺς ζωγραφίζῃ κανεὶς καὶ ματάκια καὶ μαυρίζῃ τὴν μύτην των μὲ μελάνι.

Ἀλλὰ τὸ τετράδιον δὲν τὸ δίδει χάρισμα ὁ χαρτοπώλης· καὶ διὰ νὰ πάρῃς ἄλλο, νάντικαταστήσῃς αὐτὸ ποῦ κατέστρεψες, ἡ μητέρα θὰ βγάλῃ ἀκόμη ὀλίγα χρήματα ἀπὸ τὸ πουγγί της, καὶ ὁ πατέρας σου θὰ ἐργασθῇ ὀλίγον περισσότερον.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Ἐκεῖνος ὁ ὡραῖος μεταξωτὸς λαιμοδέτης ποῦ ἐφοροῦσες κάποτε, τί ἔγινεν, Ἐλενίτσα;

Κρυφά, τὸν ἐκομμάτιασες μὲ τὸ ψαλλίδι, διὰ νὰ κάμῃς, καθὼς ἔλεγες, ἕνα καλοκαιρινὸ φόρεμα τῆς κούκλας σου.

Ἀλλ' ὅταν τὸ ἔκαμες, δέν σου ἤρεσε —τόσον κακοφτιασμένον ἦτο!— καὶ το ἔρριψες εἰς τὰ κουρέλια. Τώρα θὰ σου χρειασθῇ ἄλλος λαιμοδέτης, καὶ πάλιν ἡ μητέρα θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ βγάλῃ χρήματα ἀπὸ τὸ πουγγί της, καὶ πάλιν ὁ πατέρας σου θὰ ἐργασθῇ ὀλίγον περισσότερον.

Καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι, νὰ σπαταλᾷς, νὰ σχίζῃς, νὰ καταστρέφῃς, πάει! θὰ τελειώσῃ τὸ πουγγὶ τῆς μητέρας σου. Καὶ ἀργότερα, ὅταν θὰ μεγαλώσῃς, ὅταν θὰ ἔχῃς πουγγὶ δικό σου καὶ θὰ ἐξοδεύῃς ἀπὸ αὐτό, τί θὰ γίνῃ;

Ὦ, τότε εἶνε ποῦ δὲν θὰ προφθαίνῃς νὰ βγάζῃς ἀπὸ μέσα χρήματα! Θὰ ἐξοδεύῃς ἀλύπητα, μονόδραχμα, δίδραχμα, πεντόδραχμα, εἰκοσιπεντάρικα—ἴσως καὶ ἑκατοστάρικα, ἴσως καὶ χρυσᾶ νομίσματα. Καὶ διὰ νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὴν σπατάλην σου, κάποιος θὰ εἶνε ἠναγκασμένος νὰ ἐργάζεται νυχθημερόν.

Κάποιος σοφὸς τοῦ παλαιοῦ καιροῦ εἶπεν: «Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς ἐργασίας του, παρέχει χρήματα εἰς τὴν οἰκογένειάν του· καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ γυνὴ τὰ χρησιμοποιεῖ διὰ τὰς ἀναγκαίας δαπάνας.»

Ἂν ἡ χρῆσις τῶν χρημάτων εἶνε καλή, εὐτυχία καὶ εὐημερία εἰς τὴν οἰκίαν. Ἂν ἡ χρῆσις εἶνε κακή, πτωχεία καὶ καταστροφὴ εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἄλλος σοφὸς εἶπεν: «Διὰ νὰ γίνῃς πλούσιος, δὲν ἀρκεῖ νὰ μάθῃς πῶς κερδίζουν χρήματα· πρέπει νὰ μάθῃς ἀκόμη καὶ πῶς τὰ οἰκονομοῦν.»

Καὶ τρίτος σοφὸς εἶπε: «Γυνὴ σπάταλος, εἶνε ἱκανὴ νὰ καταβροχθίσῃ τὸ εἰσόδημα τῶν μεγαλητέρων κτημάτων. Οἰκονομοῦσα, σώζει τὸν οἶκον· σπαταλῶσα, τὸν καταστρέφει.»

(J.-H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατήρ, νουθετῶν τὸν υἱόν του, τῷ λέγει ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον πολλὰ κακὰ πράγματα, πρὸ τῶν ὁποίων πρέπει κανεὶς νὰ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ μή τα βλέπῃ.

Ὁ Υἱός. — Μπαμπᾶ, τὸ σαπουνὶ εἶνε κακὸ πρᾶγμα;

Ὁ Πατήρ. — Ὄχι, παιδί μου· πῶς σου ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

Ὁ Υἱός. — Νά, γιατὶ ὅταν σαπουνιζώμεθα, κλείομεν τὰ μάτια μας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βάδιου Πάνιλλ

* * *

Ἡ μαμμὰ πρὸς τὸν μικρὸν Παῦλον (πολὺ λαίμαργον):

—Τί ἤθελες νὰ ἤσουν, ἀγάπη μου: ἄνθος ἢ πουλί;

—Πουλί, μαμμά.

—Καὶ γιατί;

—Γιατὶ τὸ πουλὶ τρώγεται, μαμμά!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡσαΐου Ἀρώμητος

* * *

Ἡ μικρὰ Μαρούλα μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ἀναφωνεῖ ἔκπληκτος:

—Μπᾶ! δὲν ἔφαγα ψωμί!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρδαλοῦ Γάτου

Ἐκδίδονται προσεχῶς:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Φαίδωνος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΩΝΤΑΙ: *Διὰ τὲ Ἐσωτερικὸν δρ. 3.*
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 3.

Δήλωσις: Ἡ ἔκδοσις θὰ εἶνε περιωρισμένη. Θὰ τυπωθοῦν τόσα μόνον ἀντίτυπα, ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου τὸ βραδύτερον. Ἕκαστον ἀντίτυπον θὰ φέρῃ αὔξοντα ἀριθμὸν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συνδρομητοῦ δι' ὃν εἶνε προωρισμένον.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ: *Κὸν Γρηγόριον Ξενόπουλον, Γραφεῖα Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας.*

«ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ θὰ βγοῦν τεχνικώτατα γραμμένα· ἐξαιρέτως τυπωμένα. [μένα Τὰ συνέγραψεν ἐπίσης τὸ καλλίτερο τὸ γνωστὸ Ξενόπουλον τοῦ Γρηγόρη, καὶ θεωρῶ τὸ συνετὸν.»

(Γ. ΣΟΥΡΗΣ)

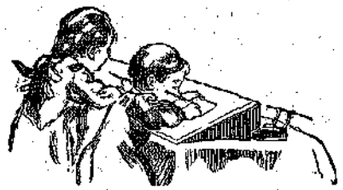

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΚΑ καὶ τέσσαρας ἡμέρας, δηλαδὴ μέχρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ἔχετε καιρὸν νὰ ἐγγραφῆτε εἰς τὰ «Διηγήματα» Ξενοπούλου (Φαιδωνος) διὰ νὰ σας ἑτοιμασθῇ ἰδιαίτερον ἀντίτυπον. Εὐθὺς μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα θὰρχίσῃ ἡ ἐκτύπωσις τοῦ βιβλίου, καὶ τότε πλέον θὰ εἶνε ἀργά, διότι θὰ τυπωθοῦν ἀκριβῶς τόσα μόνον ἀντίτυπα, ὅσοι θὰ εἶνε οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης συνδρομηταί. Ὁ κ. Φαίδων ἐκφράζει τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς φίλους μας, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν κατ' αὐτάς, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου*, ἡ ὁποία, ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ της, τῷ ἐνέγραψε καὶ ἄλλους ἕξ.

Σοῦ εἶπεν ἀλήθεια ὁ κύριος ἐκεῖνος, *Πέτρα Σκανδάλου*. «Ἡ Μητρυιὰ» ἓν ἀπὸ τὰ καλλίτερα διηγήματα τοῦ κ. Ξενοπούλου, (τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν θὰ συμπεριληφθῇ εἰς αὐτὸν τὸν τόμον, πρῶτον διότι εἶνε πολὺ ἐκτενές, καὶ δεύτερον διότι ἔχει ἀνατυπωθῇ ἐκ τῆς «Ἑστίας» εἰς βιβλίον,) μετεφράσθη καὶ Ἀγγλιστὶ ὑπὸ τῆς ἐλληνομαθοῦς ἀγγλίδος συγγραφέως Κας Ε. Μ. Edmonds καὶ ἐξεδόθη εἰς τὸ Λονδῖνον τῷ 1897 ὑπὸ τοῦ ἐκδότου John Lane, εἰς τόμον πολυτελέστατον, δεμένον μάλιστα μὲ τὰ ἑλληνικὰ χρώματα, λευκὸν καὶ κυανοῦν. Αἱ Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν τότε κολακευτικωτάτας κρίσεις περὶ τοῦ ὡραίου τούτου διηγήματος, ἐκ τῶν ὁποίων μερικὰς ἀνεδημοσίευσαν καὶ αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες. Καὶ αὐτὰς θὰ εἶδε ὁ φίλος σου ἐκεῖνος.

Χρῖστε Β. Σαδούκα, μὲ μεγάλην μου χαρὰν σ' ἐπανεῖδα ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς συχνότερα. Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.

«Πόσον σὲ ἀγαπῶ, δὲν εἰμπορῶ μὲ τὰ λόγια νὰ σου εἴπω! Λοιπὸν μὲ τὰ ἔργα! Φαντάσου τὴν λύπην μου, ὅταν ἤκουσα ὅτι ἔπαυσαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐδῶ συνδρομητάς σου. Καὶ εἶπα: Ποιὸς θὰ ἐγγράψῃ τώρα νέους, ποῦ ἔφυγε καὶ ὁ ἀδελφός μου Ἀλέκος;—Σύ, μοῦ εἶπεν ἔξαφνα ἡ ἀδελφή μου· σὺ ξεσπάθωσε καὶ βάλε ὅλα σου τὰ δυνατά.—Μὰ ποῦ 'νε τὸ σπαθί μου;—Ἡ γλῶσσά σου! μοῦ λέγει. Κι' ἀμέσως θυμήθηκα ἕνα τραγοῦδι ποῦ λέγει: Ἡ γλῶσσα εἶνε δίκοπο καὶ τρομερὸ μαχαῖρι. . . Ἐμπρὸς λοιπόν, εἶπα, εἰς ἐνέργειαν ἡ γλῶσσα. Πῆρα μαζί μου τὰ πρῶτα φυλλάδια κ' ἐξεκίνησα διὰ τὸ Γυμνάσιον. Τί χαρά μου! κατώρθωσα καὶ ἐνέγραψα τέσσαρας· ἀλλὰ μή σε μέλῃ, Διάπλασίς μου ἀγαπημένη, θὰ κατορθώσω νὰ ἐγγράψω καὶ ἄλλους.» Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ μικρὸς μου φίλος *Χριστόφορος Γ. Σαριβαζεβάνης* [ΕΕ], ὁ ὁποῖος ἐν ᾧ εἶνε μόλις 11 ἐτῶν, εἶνε εἰς τὴν Β' τάξιν τοῦ Γυμνασίου, καὶ γράφει τόσον εὔμορφα καὶ ξεσπαθώνει τόσον καλά. Μὰ εἶνε νὰ μὴν ἀγαπῶ τέτοιο παιδί; Τώρα νὰ ἰδῶ καὶ τί ὡραῖον ψευδώνυμον θὰ πάρῃ.

Μὲ μεγάλην ζωηρότητα μοῦ περιγράφει, *Κωπηλάτις Κύθηρου*, [Ε] τὴν τρικυμίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερες. Ὁ Ἀνανίας, τὸν ὁποῖον ἐρωτᾷς τί θὰ ἔκαμεν εἰς τὴν θέσιν σου, σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἂν ἦτο κωπηλάτης, δὲν θὰ ἐδίσταζε καὶ αὐτὸς νὰ προτιμήσῃ τὴν λέμβον. Εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ μακρόθεν θὰ μάγαπᾷς ὅπως καὶ ὅταν ἦσο πλησίον μου.

Τὰ ἑξῆς βαρυσήμαντα μοῦ γράφει ἡ *Σεμνὴ Κόρη*: [ΕΕ] «Σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι ὅσα θὰ λαμβάνῃς ἀπὸ ἐμὲ Παιδικὰ Πνεύματα ἢ Πνευμ. Ἀσκήσεις ἢ ὅ,τι ἄλλο, θὰ εἶνε ἔργα ἀντελῶς ἰδικά μου. Ποτὲ δὲν θὰ καταδεχθῶ νὰ τα κλέψω. Ἂς εἶνε ἄνοστα(—ποῦ ἄνοστα! σήμερα μοῦ στέλλει 4 Παιδ. Πνεύματα, καὶ τὰ τέσσαρα ὡραιότατα!—) λίγο λίγο θὰ τα κάμω νόστιμα. Μήπως ὁ σκοπός σου δὲν εἶνε αὐτός; μήπως δὲν κοπιάζεις πρὸς διάπλασιν τοῦ πνεύματός μας; Μερικοὶ νομίζουν ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ εἶνε διὰ νὰ δίδῃς βραβεῖα, καὶ διαγωνίζονται μὲ ξένα ἔργα· πολλαὶ Ἀσκήσεις εἶνε ξαναδημοσιευμέναι καί... διὰ πολλοὺς εἶχα καλὴν ἰδέαν, καὶ μία τω Πνευμ. Ἄσκησις κλοπιμαία μ' ἔκαμε νὰ την χάσω. «Τάκοῦτε; τάκούουν ὅσοι νομίζουν ὅτι κάτι κάμνουν ἂν με γελάσουν; Ἂν τους ἀρέσῃ, ἂς το ξανακάμουν.

Κ' ἐγὼ νομίζω, *Κατσαρομμάλλω* [Ε], ὅτι ἡ κόμησσα ἐκείνη ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ καλλίτερα *Δένδρον διὰ τὰ πτωχὰ παιδάκια, ἐκεῖ ποῦ ἔκαμε Δένδρον διά. . .* τὰ σκυλιά. Ἀλλὰ τότε θὰ μου ἔγραφες αὐτὸ τὸ ὡραῖον γραμματάκι καὶ θὰ μ' ἔκαμνες νὰ γελάσω τόσον πολὺ μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς σκυλίσιας συναναστροφῆς; . . . Σὲ συγχαίρω καὶ διὰ τὴν ἀσημένιαν δακτυλήθραν μὲ τὸ ὄνομά σου καὶ μὲ τὸ ἔτος, ποὺ σου ἐχάρισεν ἡ μαμμὰ μαζὶ μὲ δέκα φιλάκια—ἀκόμη γλυκύτε- καὶ ἀπὸ τὸ δῶρον.

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, *Βασιλεῦ τῶν Ναυτῶν*, [ΕΕΕ] ἀνέγνωσα τὴν περιγραφὴν τῆς Α' Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως τοῦ Πανιωνίου Συλλόγου καὶ χαίρω διὰ τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ἐν τῇ πόλει σας καλλιτεχνικὴν κίνησιν, τὴν ὁποίαν τόσον δικαίως ἐθαρεῖς. Σοῦ παρατηρῶ ὅμως, ὅτι μία εἰκών, τὴν ὁποίαν ἐθαύμασες ἴσως ὡς πρωτότυπον, εἶνε ἀντίγραφον ἐξ εἰκόνος μεγάλου ζωγράφου. Περὶ τῶν ποιημάτων σαῦ εἶχα ἤδη ἀπαντήσῃ ὅταν ἔλαβα καὶ τὰ δεύτερα, ἐπίσης ὡραῖα καὶ εὐέλπιδα.

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὡραῖα γραμματάκια σου, *Κρητικὸν Κάστανον*. [ΕΕ] Ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ καὶ διὰ τὰ νέα γραμματόσημα ὡς καὶ διὰ τὴν Πόλκαν ποῦ θὰ της ἀφιερώσῃς. Δέν το ἠξεύραμεν ὅτι εἶσαι καὶ μουσικοσυνθέτης! Βέμορφον τὸ Π. Πνεῦμα, ἀλλὰ κάτι παρόμοιον ἔχει δημοσιευθῆ καὶ ἄλλοτε, καὶ διὰ νὰ μή μας πῇ ἡ *Σεμνὴ Κόρη* ὅτι τὸ ἐπήραμεν, καλλίτερα νὰ μὴ δημοσιευθῇ.

Καύκασε (Α. Β.) ἐκ τῶν τριῶν, αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον, ἀντικατάστησῃ τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον.

Συλλυποῦμαι ἀπὸ καρδίας τὸν ἀγαπητόν μου *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ τον παρηγορήσῃ διὰ τὸ δεινὸν τοῦτο δυστύχημα. Πόσον μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή του!

Καθόλου δὲν μ' ἐζάλισες, *Σιωπηλὴ Νύξ*, ἀπεναντίας μ' εὐχαρίστησες πολύ, καθὼς καὶ τὸν *κύριον*. Ἀνανίαν δι' ὅσα ἔγραψες περὶ αὐτοῦ καλοκάγαθα. Χρήματα εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς ὅσα θέλῃς διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου, ἢ καὶ διὰ γραμματοσήμων, τὰ ὁποῖα ἐξαργυρώνω ἐδῶ πρὸς 5 γρόσια τὸ φράγκον.

Γλυκὲ Ζέφυρε, τώρα μάλιστα, ποὺ το γράφεις, θὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου. Ἐννοῶ κάλλιστα τὴν ἀνυπομονησίαν σου διὰ τὰς «Ἀνεφιὰς τοῦ Κου Βῶρκε» καὶ τὴν λύπην σου ὅταν βλέπῃς τὸ σκληρὸν ἐκεῖνο «Ἔπεται συνέχεια». Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Εἰμπορῶ νὰ το δημοσιεύσω ὁλόκληρον εἰς ἕνα φύλλον;

Ψάλτα τῶν Δασῶν [ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου φανερόνει τὰ λαμπρά σου αἰσθήματα καὶ εἶνε ἀξία συγχαρητηρίων. Περὶ τῆς ἀγάπης μου μὴν ἀμφιβάλλῃς· ὅσον μάγαπᾷς σύ, ἄλλο τόσον κ' ἐγὼ καὶ σὲ θεωρῶ ὡς παιδί μου. Τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλά· ἀλήθεια;

Ναῦτα τῆς Ναυαρχίδος, σᾶς συγχαίρω διὰ τὸν Σύλλογον καὶ διὰ τὸ Λαχεῖον. Μοῦ εἶνε ὅμως ἀδύνατον νὰναλάβω τὴν πωλήσιν γραμματίων. Τὸ ἠρνήθην εἰς ὅλους, ὅσοι ἔκαμαν ἕως τώρα Λαχεῖα, εἴτε χάριν τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» εἴτε χάριν ἄλλου σκοποῦ. Νομίζω ὅμως ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ ἐνεργήσετε μόνοι σας καὶ νὰ τα διαθέσετε μέχρις ἑνός, ἀπευθυνόμενοι καὶ πρὸς ὅσους φίλους μου γνωρίζετε.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* (Α. Σ.) *Ἀτρόμητον Ἱεραπόστολον* (Γ. Α. ἐξέλεξα τὸ προτιμώμενον·) *Κόρην τοῦ Δουνάβεως* (Κ. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα· δὲν εἶνε τὸ ὡραιότερον; φίλησέ μου τὸν ἀδελφόν σου.) *Κόντε Ρα πανάκην* (Χ. Ν. σοῦ δίδω αὐτό, ποὺ το εἶχε κ' ἕνας παλαιός μου φίλος·) καὶ *Γλυκειὰν Μελαγχροινὴν* (Σ. Μ. τὴν μικρούλαν φίλην μου ποὺ εἶνε «καλὸ κοριτσάκι καὶ ποῦ θὰ γίνῃ πειὸ καλὸ ἀκόμη, τώρα ποῦ θὰ μὲ διαβάζῃ.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Ἡ *Κωπηλάτις Κύθηρου* ἐρωτᾷ τὴν *Μελαγχολικὴν Σελληνολάτριδα* ἂν θὰ ὑπάγῃ τὸ καλοκαίρι ἐτὴν Κρήτη, διότι καὶ αὐτὴ θὰ ὑπάγῃ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ την γνωρίσῃ —ἡ *Πικραμένη Καρδούλα* εὐχαριστεῖ τὸν *Ρωμαῖον Κικέρωνα* διὰ τὰ συγχαρητήρια, τῶν ὁποίων, λέγει, δὲν ἤσαν ἄξιαι αἱ ἀπαντήσεις της· ἐπιθυμεῖ δὲ πολὺ νὰ τον γνωρίσῃ —ὁ *Χιακὸς Ὁρίζων* πληροφορεῖ τὸν *Νυκτοπόρακα* ὅτι βέβαια δὲν τον εἶδεν, ἀφ' οὗ θὰ ἦτο νύκτα... τὸν παρακαλεῖ δὲ νὰ τῳ φανερώσῃ τἀρχικά του, δι' ἀνταλλαγῆς. Μ. Μυστικῶν·—ἡ *Κατσαρομάλλω* εὐχαριστεῖ τὸν *Στέφανον Λάφτης* καὶ ζητεῖ τἀρχικά του, διὰ νὰ ἰδῇ μήπως εἶνε κανένας συγγενής της· ἐρωτᾷ δὲ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* διατί ζητεῖ τὸνομά της; μήπως διὰ νὰ της στείλῃ κρητικὰ κάστανα ποὺ της ἀρέσουν τόσον;—ἡ *Σοφία Δ. Χασιώτου* ἀσπάζεται τὰς ἀδελφὰς τοῦ *Κάλυκος Ρόδου*·—ἡ *Ἄνθοῦσα Νεότης*, κατενθουσιασμένη μὲ τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς *Ἀγιναίας Ἀθηνᾶς*, ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν·—τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* ἀσπάζεται τὸν *Μικρὸν Κυνηγόν*, ὁ δὲ φίλος του Κ.Β ἀναμένει ἐπιστολήν του·—οἱ *Ἐλέλπιδες* συλλυποῦνται τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς του πατρός·—ἡ *Μέλλουσα Καλόγρηα* συγχαίρει τὸ *Τρεμοσθῦτον Ἀστέρι* καὶ τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* διὰ τὴν νέαν ἀδελφούλαν·—τὸ *Ἄνθος Ἀνθέων* ἀσπάζεται τὴν *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ την ἐρωτᾷ ἂν το ἐνθυμῆται·—ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* πληροφορεῖ τὸν *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* ὅτι τἀρχικά της εἶνε Μ. Κ. ζητεῖ δὲ καὶ τὰ ἰδικά του ὡς καὶ τὰ τῶν *Δικηγόρων τῆς Νεολαίας*·—ἡ *Διοπτροφοροῦσα* ἀντασπάζεται τὴν *Δῦραν τῆς Κερκύρας*, παρακαλεῖ δὲ τὴν *Χιοροσκεπῆ Δίρφην* νὰ μείνῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι τὴν ἐπεθύμησε πολύ·—ἡ *Δῦρα τῆς Κερκύρας* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Τυφῶνος* οὐχὶ διὰ Μ.Μυστικῶν (διότι τῷ ἔστειλε πρὸ πολλοῦ) ἀλλὰ διὰ δελταρίου·—ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* ἀσπάζεται τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν* καὶ ζητεῖ τἀρχικά της· ἡ *Μαργαριτοφόρος* ἐξεπλάγη πολύ πῶς ὁ *Προσωπιδοφόρος Ἱππότης* ζητεῖ τἀρχικά της.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Μικρὰ Κατερτάρα* μὲ τὸ *Καλῶς Ὅρισες, Σκαφιδάκι, Ψαρόμυαλον* καὶ *Κεραμιδόγατον*· — ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου* μὲ τὴν *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα, Μελαγχολικὴν Σελληνολάτριδα, Φιλέρημον Τουγόνα* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*· — ἡ *Δῦρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα, Ποιμενίδα τῆς Δίρφης, Ἀετὸν τῆς Δίρφης* καὶ *Μῆλον τῆς Ζαγορᾶς*· — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὸν *Κεραμιδόγατον, Πλησιαφῆ Σελήνην* καὶ *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* (μὲ τὸνομά του·)— ὁ *Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας* μὲ τὴν *Ἀφροσεφανωμένην Θάλασσαν, Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεγνῶν*· — ἡ *Ξανθὴ Βοῦπις* μὲ τὴν *Ἰωνικὴν Ἀκτήν, Ὑπερήφανον Λέοντα* καὶ *Κρη-*

τικὸν *Κάστανον*· — ἡ *Φωσφορίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸ *Ἄνθος τῶν Ἄλπεων, Αὐγερινὸν* καὶ *Κεραμιδόγατον* — ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὸν *Κοκκινομανδυλοφόρον, Μαργαρίτην τῶν Ἰνδιῶν* καὶ *Υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ* — ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Λευκὴν Μαργαρίταν, Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ, Προκυμαίαν τῆς Λίου* (μὲ τόνομά της) καὶ *Αὐγερινόν* — ὁ *Σιὸ* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Χιώτην Σουλιώτην* — ἡ *Ἀκτὶς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν, Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν, Μαραμένον Φύλλον* καὶ *Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος* — ὁ *Τηλέμαχος* μὲ τὸν *Ὑπερήφανον Λέοντα* — ἡ *Ἀτρόμητος Καρδία* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* — ὁ *Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ* μὲ τὸν *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* — ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* — ὁ *Λέων τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸ *Ἐνδοξον Σοῦλι* — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν, Ροδόχρουν Μηλέαν* καὶ *Γλυκόφεγγον Σελήνην* — ὁ *Ἀγριόγατος* μὲ τὸν *Συριανὸν Ἱππότην, Συριανὸν Ὁρίζοντα* καὶ *Ἀθῶαν Περιστεράν* — ἡ *Μελαγχολινὴ Νησιωτοποίλα* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν, Ἀγριοβιολέτταν, Ἔαρ, Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* καὶ *Μικρὰν Ἄνδριον* — ἡ *Καυκασία* μὲ τὸν *Ὑπερήφανον Λέοντα, Ἀργυρόκρασσον Νέφος, Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* καὶ *Κεραυνοβόλον Δία* — ὁ *Ταυρομάχος* μὲ τὸν *Λοξίαν, Κεντρί, Ἀηδόνα τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Πόλκαν Μαζούρκαν* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Γαλλικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὴν *Χαριτωμένην Μουρίτσαν* καὶ *Βοσκοτούλαν τῆς Δίρφης* — ὁ *Βοσκὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν, Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*, (μὲ τόνομά της) *Νοσταλγὸν Ἑλληνα* καὶ *Νεαρὸν Ζωγράφον* — τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα* μὲ τὸ *Κεντρί, Ἐαρινὴν Ζωήν, Χιακὴν Μαργαρίταν* καὶ *Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει) — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα, Κεραμιδόγατον* καὶ *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Σπαρτιᾶτις Λεωνίς* μὲ τοὺς *Εὐέλπιδας, Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* — *Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς* μὲ τὴν *Ξανθὴν Βοώπιδα* — ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* μὲ τὸν *Ἀδικημένον, Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου, Βίγλαν, Ἐλικῶνα* καὶ *Νυκτοκόρακα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* (χαίρω ποῦ ἀνεγνώρισες ὅτι δὲν ἦτο σωστὸν αὐτό, καὶ πρὶν σοῦ το εἴπω ἐγώ·) *Πικραμένην Καρδούλαν* ([ΕΕ] διὰ τὸ πρῶτο χιόνι·) *Ἑλληνικὸν Ἐδαφος* (ἦτο περιττὸν νὰ μὲ διαβεβαιώσῃς ὅτι εἶσαι καλὴ ἀδελφή· αὐτὸ τὸ ἤξευρα· δοσυρὲ διὰ τὴν μικρὰν σκηνήν, ἐμάντευσα ὅτι κάτι τέτοιο θὰ συνέβαινε·) *Υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ* (τὰ Παιδικὰ Πνεύματα δεκτά· διὰ τὰς Ἀσκήσεις ὅμως τί λέγει ὁ Ὁδηγός;) *Γίγαντα Ἡρακλέα* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα· νὰ ἔλθῃς καὶ μὴ σε μέλῃ· τὸ πολὺ-πολύ, ἂν φοβᾶσαι τὸν *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου*, νὰ μὴ κατεβαίνῃς στὸ Φάληρον· ἀλλὰ οἱ Ἡρακλεῖς φοβοῦνται τοὺς καρχαρίας;) *Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* (κ' ἐγὼ δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ· λησμονεῖ κανεὶς τόσο καλὴν φίλην;) *Ἀγριοβιολέτταν* (δι' αὐτὸ τὰ ψευδώνυμα πρέπει νὰ εἶνε μυστικά, διὰ νὰ μὴν ἠξεύρῃ ἄλλος πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται ἡ ἀπάντησις·) *Μαργαριτοφόρον* (ξεύρω κ' ἐγώ; ὅποιος ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ πρέπει νὰ εἶνε ὀλίγον ὑπομονητικός·) *Ἠλίαν* καὶ *Ἀγγελικὴ Κ. Παπαδήμα, Κυνηγὸν τῶν Αἰγάγρων, Σ. Ἀλιον τῶν Μουσῶν* (ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχεις, καὶ σας συγχαίρω·) *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (σ' ἐνέγραψα εἰς τὰ «Διηγήματα»· βέβαια, καὶ ὁ Ἀνανίας καὶ αἱ δώδεκα ἀδελφαί του ἔβαλαν Μάρτη κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω πόσοι πήχεις ἐχρειάσθησαν!) *Μεσολογγιτάκι* (ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ Μαΐου· ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής·) *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* (ἡ ὁποία ἔχει ἕνα μικρὸ ἀδελφάκι ποῦ ἦτον ἄτακτον καὶ τὸ ἐδιόρθωσε μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ Μὰκ Ἀδάμ· τὴν ἐπίστευσε τὸ καημένο, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον του νὰ μὴ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ταμπουρλιέρην νὰ τὸ κάμῃ ταμπούρλο, τί ἡσυχα ποῦ κάθεται τώρα!...) *Ἄνθος Ἀνθέων* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Μικρούλαν Πατρινιάν* (ποῦ εἶνε μικρούλα, ἀλλὰ ἔχει πολλὰ μαθήματα· μολοντοῦτο μοῦ γράφει, διότι μὲ ἀγαπᾷ καὶ με θεωρεῖ «καθὼς μαμμάν·») *Ἀμνοῦδαν Ἀάμψιν* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά· ναί, ἦτον ἐδῶ ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα*, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδα ὅταν ἦλθες εἰς τὸ Γραφεῖον·) *Δημ. Γ. Κόντην* (εὖγε!) *Ἥρωα τοῦ Σουλίου* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραιοτάτην κάρταν·) *Διοπτροφοροῦσαν* (εἰ πὲ εἰς τὴν παλαιάν μου φίλην χαιρετισματα· ἄ, μπᾶ! δὲν πιστεύω νὰ ἐγνώρισες τὸν ψυχογυιόν μου· κάποιος ἄλλος θὰ ἦτο·) *Μικρὰν Ἀνθοδέσμην, Φαιδίμην* (ἔστειλα· ἔχω μίαν φίλην *Οὐρανίαν Ἀναστασοπούλου*, ὥστε βλέπεις ὅτι ἔχετε ἀρκετὴν διαφοράν· νομίζω ὅμως ὅτι κάποτε τὸνομά της ἐδημοσιεύθη κατὰ λάθος ὅπως εἶνε τὸ ἰδικόν σου·) *Προκυμαίαν Σμύρνης, Ἔνδοξον Ψαριανὴν* (καὶ ἂν τας ἐδημοσίευσα, πρὶν λάβω τὴν ἐπιστολήν σου;) *Μαρίαν Στανδιναῦ, Σιναχωμένον Ποντικόν, Αὔραν τῆς Κερκύρας* (ἐλήφθη·) *Κοκκινομανδυλοφόρον* (ὄχι, Μουσικὰ τεμάχια δὲν ἔχω εἰς τὸ Γραφεῖον μου· εἰμπορεῖς νὰ φέρῃς τὸν φάκελλον καὶ νὰ πάρῃς ἄλλο πράγμα ἴσης ἀξίας·) *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία διόλου δὲν μ' ἐκούρασεν· μάνησύχησε μόνον ὀλίγον, διότι εἶδα ὅτι εὐκόλως ἀφίνεσαι εἰς τὸ αἴσθημα τῆς μελαγχολίας· ὄχι, ὄχι, παιδί μου· ἡ νεότης ἂς εἶνε φαιδρὰ· νὰποδιώκῃς πάντοτε τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις καὶ νὰ εἶσαι χαρούμενη, καὶ νὰ μου γράφῃς φαιδρὰ πράγματα, ὅπως ἁρμόζει εἰς τὴν ἡλικίαν σου·) *Τὶκ-Τάκ, Δημ. Μ. Ἀβέρωφ* (ἔλαβον·) *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν, Αὔραν τοῦ Ἀρίονος* (συγχαίρω τὸν «Συνεταιρισμὸν Σμύρνης» διὰ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ πτωχοῦ παιδίου·) *Κῦμα τῆς Ἀμάστριδος* (μὲ πέντε λεπτὰ θέλεις νὰ σου δημοσιεύσω 17 λέξεις; περίεργον! δὲν ἀνέγνωσες μὲ προσοχὴν τὴν σχετικὴν ὁδηγίαν· πέντε λεπτὰ ἡ λέξις·) *Νέμον* (θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου·) *Τέμενος τῶν Μουσῶν* (ὄχι, ὅταν διφορεῖται, δὲν θεωρεῖται σφάλμα·) *Φιφίκαν Α. Μολωτᾶ, Ἐφεσίαν Κόρην* εἰς τὸ προσεχὲς θὰ σου δημοσιεύσω μερικὰς προτάσεις· τώρα βάλε τὸν Γεωργάκην νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ μου ζητήσῃ τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει·) *Θαλάσσιον Κῦμα* (εἰς τὸ προσεχὲς· φίλησέ μου καὶ τὴν *Μικρὰν Μαρούλαν*·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (ναί, σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) *Πατρινὸν Βαρκάρην* ὑπάρχει καὶ πωλεῖται δρχ. 3·) *Χιαλμὸν* (ἔστειλα·) *Βίγλαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Μαρτίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Εὐχαριστῶ ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πάσης πόλεως. — Διεύθυνσις: Mr Leonidas Adamopoulos, Grand Hôtel de Londres. Constantinople. (Α. 17)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μεθ' ὅλων τῶν χωρῶν. — Richard Parissis, rue Uperidès 33 Athènes (Grèce) (Α. 18.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἀπριλίου.

Ὁ γράφων τὰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσιν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, παλαίεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

106. Λεξιγρίφος.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτόν μου
Κάτι τὸ δεύτερον ποῦ τρέχει,
Τὸ τρίτον ἄνθος εὔμορφο
Ποῦ ὡραίαν εὐωδίαν ἔχει.
Καὶ τ' ὅλον μου μικρὸ
Στὴν Ἀττικὴ χωριό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καραλίας Μασσαί

107. Συλλαβόγριφος.

Κάμνω ὅρκους φοβεροὺς
Εἰς τρεῖς φθόγγους μουσικούς
Κι' εἰς ἓν γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου,
Ὅτι χώρα εἶμαι γνωστὴ
Ἐπὶ διάθεσι τοῦ λύτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζουλείκας

108. Στοιχειόγριφος.

Μὲ τὸ ταῦ, ὦ φίλε, ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα κεῖμαι,
Κι' ὄργανον μὲ πῖ μουσικὸν τι εἶμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ Ζαλόγγου

109. Αἴνιγμα.

Μεγάλος ποταμὸς τὸ ἀρσενικόν μου
Ἰχθὺς ἢ ἐργαλεῖο τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τῆς Κερκύρας

110. Πυραμίς.

Ἡ κάθετός μου ζῶον σημαίνει ἀπ' τὰ συνήθη.
Τῆς πρώτης μου ὁ κλέπτης σκληρῶς ἐτιμωρήθη.
Ἐν φρούριον θὰ ἴδῃς ὀνομαστὸν στὴν ἄλλη,
Κι' ἡ βάσις Ἀθηναία ἱστορική, μεγάλη.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα

111. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 3 = Ἀρχαῖος ναύαρχος.
2 6 7 4 = Νῆσος ἑλληνική.
3 4 2 7 4 = Ἐρπετόν.
4 5 6 7 8 3 = Νῆσος ἑλληνική.
5 4 7 6 8 3 = Φυτὸν ἀρωματικόν.
6 7 2 3 = Δένδρον.
7 8 6 8 5 = Ἄνθος.
8 2 3 = Μέλος τοῦ σώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παφηγόρου Ἀγγέλου

112-113. Λογοπαίγνια.

1.—Τί πρᾶγμα ὁμοιάζει μὲ Η;
2.—Ἂν ἀφαιρέσω τὸ Ω, τί ἔργον κάμνω;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσοχάρτου

114. Μαγικὸν Γράμμα μετ' ἀκροστοιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τοιαῦται, ὥστε τὰ ἀρχικὰ τῶν τεσσάρων τελευταίων νὰποτελοῦν τὴν πρώτην.

Τάλας, ἀγάπη, οὗτος, ὕστατος, Πάπας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου

115. Φωνηεντόλιπον.

φλς - μ - τχ - κτ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συναχωμένου Ποντικοῦ

116. Γρίφος.

ΗΡΞ	ΠΥΡΡΟΣ	ΜΥΤΗΣ
ΟΟ ΕΥΣ ΕΥΣ	ΟΛΟΙ	ΟΛΟΙ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδίας ὑπὸ Πέτραν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5.

36. Ἔλαιον (ε, λέων).—37. Ἄνθος (ἄν, θώς).—38. Δάμαλις-δαμαλίς.
39. ΦΗΜΙ (ΦΗΜΙζεται) 40. Ε
ΗΜΑΡ (ΗΜΑΡράφου, ΕΣΩ
ΜΑΤΙ (ὄνοΜΑ ΤΙμᾷ) ΚΑΤΩΝ
ΙΡΙΣ (ΌσΙΡΙΣ) ΤΑΚΙΤΟΣ
ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ
41. Σύ, σῦς, οὖς, βοῦς.
—42. Τὸ μὴ δημοσιευθέν.—43. ΑΜΕΘΥΣΤΟΣ (κοιλίΑ, ἄγαΜΕμνων, ὀξύΘΥμος, ΚάρυΣΤΟΣ).—44. Σπέργε μὲν τὰ φυτά, ζήτει δὲ τὰ βελτίω.—45. Ἀνάφη, Αἴγινα εἶνε νῆσοι.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.